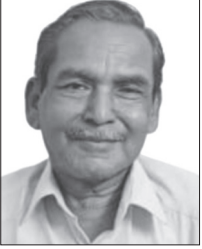

தமிழே திராவிடம்!

முனைவர். சொ. சாந்தலிங்கம்,

மதுரை

கட்டுரைச் சுருக்கம் :

அண்மைக் காலத்தில் தான் தமிழ் வேறு, திராவிடம் வேறு என்று பிழையான பரப்புரைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் கல்விப் புலத்தில், 'தமிழ்' என்ற சொல்லும், 'திராவிடம்' என்ற சொல்லும் ஒருபொருள் பன்மொழிகளே. தமிழ் என்ற சொல், இயற்சொல் (Endonym). திராவிடம் என்ற சொல், திசைச்சொல் (Exonym). இவ்விரண்டும், தமிழ் வரலாற்றில் மட்டுமல்லாமல், உலக வரலாற்றிலும் நீண்டு நெடுக இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழ் மொழி மட்டுமல்லாது, பல உலக மொழிகளிலும் இத் தன்மை குடிகொண்டுள்ளது. தமிழ்/திராவிடம் - இரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளை - தமிழ் மொழியைக் குறிப்பனவே என்ற இன வரைவியல்-மொழியியல் உண்மையைப் பல தரவுகள் கொண்டு இக் கட்டுரை நிறுவுகிறது.

முன்னுரை:

.....

'திராவிடம்' என்ற சொல் இன்று தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாது இந்திய அளவில் ஏன் உலக அளவிலும் பேசுபொருளாக ஆகியுள்ளது. இச்சொல்லால் எரிச்சலடையும் சிலர் இதனை வடசொல் (சமஸ்கிருதம்) என்று கருதிக்கொண்டு 'தமிழ்நாட்டவர்கள் திராவிடம் எனும் வடசொல்லை ஏற்கலாமா?' எனக் குமுறுகின்றனர். ஆனால் தேசபக்தர்கள் தாங்களே எனத் தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்ளும் சிலரே கூடத் தங்களை

அறியாமலேயே நாட்டுப்பண் 'ஜன கண மன' பாடும் போது 'திராவிட உத்கல வங்கா' எனப் பாட வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர். இப்படி பலரது விமர்சனங்களுக்கும், ஏற்புக்கும் உள்ளான 'திராவிடம்' என்னும் சொல்லின் உண்மை வடிவம் என்ன?, உண்மைப் பொருள் என்ன?, என்பதை வரலாற்றுத் தரவுகளோடு ஆராய்கிறது இக்கட்டுரை.

இன்றைய விமர்சகர்கள் பலரும் திராவிடம் என்ற சொல் மேலை நாட்டவர்களால், குறிப்பாக எல்லீஸ், கால்டுவெல் போன்றவர்களால்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது என்ற தவறான எண்ணத்தில் உள்ளனர். அவர்கள் தமிழ்மொழியைக் கற்றுத் தோய்ந்து ஆய்வு செய்யும்போது தமிழ்மொழி மற்ற தென்னக மொழிகளோடு பெரிதும் ஒத்திருப்பதைக் கண்டு இவற்றை ஒரு மொழிக்குடும்பம் எனக் கூறி 'திராவிட மொழிக்குடும்பம்' என்ற கருத்தாக்கத்திற்கு வந்தனர். 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்ற ஒரு நூலையே கால்டுவெல் எழுதினார். ஆனால் திராவிடம் எனும் சொல் அவரால் உருவாக்கப்பட்டது அல்ல. அவருக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முன்பாகவே தமிழைக் குறிக்க திராவிடம் என்ற சொல் பயன்பட்டுள்ளது என்ற செய்தி பலரும் அறியத் தக்கதாகும். வரலாற்றுக் காலம் நெடுகிலும், பல்வேறு அறிஞர்களாலும், ஆன்றோர்களாலும், ஆன்மீகத் தலைவர்களாலும், கல்வெட்டு, செப்பேடு எனப்படும் பதிவுகளைச் செய்தவர்களாலும் திராவிடம் என்னும் சொல் தமிழ் என்பதன் மாற்றுச் சொல்லாகப் பயன்பட்டு வந்தது என்பதற்கான சான்றுகளை நாம் காணவிருக்கிறோம்.

திராவிடம் என்று ஓர் இனம், ஆரியர் என்று ஓர் இனம் என்ற பாகுபாடு செயற்கையாக ஆங்கிலேயர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்ற ஒரு கூற்றும் உண்டு. நாம் இனப்பிரச்சனை பற்றி இங்கு விவாதிக்கப் போவதில்லை. மொழி என்ற அளவில் மட்டுமே இவ்வாய்வு பேசும்.

சமவயங்க சுத்த (Samavayanga Sutta), பன்னவன சுத்த (Pannavana Sutra) என்னும் இரண்டு சமண நூல்கள், கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் வழக்கத்திலிருந்த 18 வகையான எழுத்துக்களைப் பட்டியலிடுகின்றன. அவற்றுள் பாம்பி (Bambhi) என்பதும், கரோஷ்டி (Kharosthi) என்பதும், தமிழி (Thamizhi)

என்பதும் இன்றும் பலராலும் அறியப்பட்ட பெயர்கள். பாம்பி என்பதே பிற்காலத்தில் பிராமணர்களால் பிரம்மன் உருவாக்கினான் என்ற கதையின் அடிப்படையில், 'பிராமி' எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றதாகச் சொல்வர். ஆனால், சமண முதல் தீர்த்தங்கரரான ரிஷபநாதரின் மகளே பாம்பி (பிராமி) ஆவார். கரோஷ்டி (காந்தாரி) என்பது இந்தியாவின் வட மேற்கில் ஆப்கானிஸ்தான், பலூசிஸ்தான் பகுதியில் வழங்கிய எழுத்துவகை. தமிழி என்பதே தென்னகத்தில் வழங்கிய எழுத்து ஆகும். வடநாட்டில் முதலில் கல்வெட்டுகள் எழுதப்பட்ட மொழி பிராகிருதம். எழுத்து பாம்பி (பிராமி).

கி.பி. முதல்-இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய 'லலிதவிஸ்தரம்' எனும் பௌத்த நூல் அப்போதைக்கு இந்தியாவில் வழங்கிய 64 வகை எழுத்துக்களின் பட்டியலைத் தருகிறது. இதிலேயே பிராமி முதல் இடத்திலும், கரோஷ்டி இரண்டாம் இடத்திலும், 'திராவிட லிபி' என்பது 12ம் இடத்திலும் வைக்கப்பட்டுள்ளது.(1) இவற்றுள் (64ல்) தமிழி என்ற எழுத்துவகை குறிப்பிடப்படவில்லை. தமிழி என்பதன் மாற்று வடிவமாகவே 'திராவிடி' என்ற சொல் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே இடம் பெற்றுள்ளது. எனவே அன்றே தமிழியும், திராவிடியும் ஒன்று எனும் எண்ணம் இந்தியாவில் நிலவியுள்ளது எனக் கருதலாம்.

5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தமிழ்/திராவிடம் எனும் இரு சொற்களையும் ஆய்வு செய்த ஓர் ஆய்வாளர் - பேரா. முனைவர் கண்ணபிரான் இரவிசங்கர் (2), சில அருமையான ஏற்கத்தக்க கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார். அவரது நூலைப் (அறியப்படாத தமிழ்மொழி) படித்த பின் சில கூடுதல் செய்திகளைத் தரவே இக்கட்டுரையை நான் எழுத முனைந்தேன்.

‘சேர, பாண்டிய கடல் வணிகம் கொடிகட்டிப் பறந்த காலத்தே தமிழ் என்று நம் சிறப்பு ‘ழ’ கரத்தை ஒலிக்கவியலாத நம் நட்பு இனங்களால், தமிழுக்கு இன்னொரு பெயரும் கிடைத்தது. அதுவே திராவிடம் என்பது அவரது முத்தாய்ப்பான கருத்து. (3)

அவர் தரும் சான்றுகளையே நான் முதலில் தருகிறேன். உலகெங்கும் இருக்கும் பல சொற்களை நமது தமிழர்கள் வழக்கப்படி எளிமையாக உச்சரிக்கத் தமிழாக்கிக் கொண்டோம். எடுத்துக்காட்டாக.

- Zhongguo (china) - சீனம்.
- Ionian (Greek) - யவனம்.
- Kedah (Malaysia) - கடாரம்.
- Java (Indonesia) - சாவகம்.
- Parsa (Persian) - பாரசி.

என்று உலகின் பல சொற்களை நாம் தமிழ்ப்படுத்திக் கொண்டது போலவே, பிறரும் தமிழம் / தமிழகம் என்பதை திரமிடம் / திராவிடம் எனத் தங்கள் எளிமையான உச்சரிப்புக்காக மாற்றிக்கொண்டனர். (4) இவ்வாறு மொழிக்கேற்ப ஒலிப்பு மாற்றி வழங்குவதைத் தான் தொல்காப்பியர் திசைச்சொல் (Exonym) என்கிறார் என்பது அவரது கருத்து. கிரேக்க மொழியில் உள்ள Periplus of the Erythraean Sea எனும் தொன்மையான ஆவணக் குறிப்பில் (கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு) தமிழகம் என்பதை Damirica / Dravida என்றே உள்ளது. தொண்டி, முசிறி, தமிழகம் என்ற சொற்கள் இவ்வாவணத்தில் இடம் பெறுகின்றன. (பக்.155-156).

தாலமி (Ptolemy) எனும் கிரேக்க அறிஞர், தமிழகத்தைத் தன் ‘Geographike Hyphegesis’ எனும் நூலில் (கி.பி.150) Damirike என்று

தான் குறிப்பிடுகிறார். அவருக்கும் முன்பாக Herodotus (கி.பி.425ல்) எனும் வரலாற்று ஆசிரியர் திராவிடம் என்றே குறிக்கின்றார். எனவே திராவிடம் எனும் தமிழுக்கான மாற்றுச் சொல்லின் (திசைச்சொல்) காலம் கி.பி. 500 என்று ஆகிறது.

உலகம் தமிழுக்கு வழங்கிய திசைச்சொல்லான திராவிடம் என்பதைச் சமஸ்கிருத மொழியிலும் எடுத்துக்கொண்டு, அதனை இழிவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள்.

‘மேகலா, திரமிடா... தாஸ்தா கூஷத்ரிய ஜாதய வருடிலத்வம் அனுபிராப்தா பிராமணானாம் அதர்சண

ந பிராமண விரோதேந, சக்யா சாஸ்தும் வசந்தரா. (5)

இதன் பொருளாவது: திரமிட (திராவிட) நாட்டு அரசர்கள், சத்ரிய அந்தஸ்து குறைந்து போய், சூத்திரர்கள் ஆகிவிட்டார்கள். பிராமணர்களைப் பகைத்துக் கொண்டதால்; உயர்ந்த அப்பிராமணர்களைப் பகைத்துக் கொண்டு எவனாலும் நாடாள முடியாது. (அனுசாசன பர்வம் - மகாபாரதம்).

இந்திய அளவிலான வரலாற்றுச் சான்றுகள்:
.....

‘லலித விஸ்தரம்’ எனும் பௌத்த நூலில் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே தமிழி என்பதன் மாற்று வடிவமான திராவிடி என்ற எழுத்து வகை இடம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டோம். இதற்கு முன்பாகவே கலிங்க மன்னன் காரவேலனின் அத்திகும்பா கல்வெட்டில், தமிழ் மன்னர்களான சேர, சோழ, பாண்டியர்களின் ஒற்றுமைக் கூட்டணியைக் குறிக்கும் விதமாக ‘தமிர தேச சங்காதம்’ என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சதபத பிராமணம் என்ற நூலில், சங்ககால நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய மன்னன், 'திராவிட பதி' என்றே பட்டப்பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளான். இம் மன்னனின் படகு வெள்ள காலத்தில் பொதிகை மலையில் நின்றது. (கணினி தகவல்) இம்மன்னன் காலத்தில் அவனது அவையில் தான் தொல்காப்பியம் அறங்கேற்றப்பட்டதாகப் பாயிரம் கூறுகிறது.

மதுரையில் கி.பி.470ல் வஜ்ர நந்தி எனும் சமணத்துறவி 'திரமிள சங்கம்' எனும் தென்னகச் சமணச் சங்கத்தை நிறுவினார் என்பதை அறிகிறோம். கி.பி. 8-9ஆம் நூற்றாண்டில் கேரளத்துக் காலடியில் பிறந்த ஆதிசங்கரர் தனது செளந்தரிய லஹரியின் 75ம் பாடலில், சீர்காழியில் கி.பி.7ம் நூற்றாண்டில் பிறந்து வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்தரைத் 'திராவிட சிசு' என்று குறிப்பிட்டார்.

கீழைச்சாளுக்கிய மன்னர்களின் செப்பேடு ஒன்றில், சமணத் துறவி ஒருவருக்குத் திராவிட விசையத்திலிருந்த புரிசைநாட்டில் நிலம் கொடையளிக்கப்பட்ட செய்தி இடம் பெறுகிறது. இப்புரிசை நாடு என்பது காஞ்சிபுரம் அருகில் இருந்த ஊர் ஆகும். (6) தமிழ்நாடு என்பதன் நேரடியான வடமொழிச் சொல்லாகவே 'திராவிட விசையம்' எனும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது. 'விசையம்' என்ற தெலுங்குச் சொல் நாடு என்பதன் பொருளில் வழங்குவதே. இதுவே பின்னாளில் பதினெண்விசையம், பதினெண்பூமி என்று பல கல்வெட்டுகளில், குறிப்பாக வணிகர் தொடர்பான கல்வெட்டுகளில் இடம் பெறுகிறது.

இது போன்று பல சான்றுகளைக் காணலாம். திராவிட தேசத்தின் தலைநகராகக் காஞ்சிபுரம் இருந்தது என்பதை, சிவஸ்கந்தவர்மன் எனும் பல்லவ மன்னன் (கி.பி.4-5ம் நூற்றாண்டு) கர்நாடகம், ஆந்திரதேசம் மற்றும் திராவிட

தேசத்தைக் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தான் (7) என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

கி.பி.640ல் காஞ்சிபுரத்தில் சிலகாலம் வாழ்ந்த யுவான் சுவாங் (Hiuen Tsang) எனும் சீனப் பயணி காஞ்சிபுரத்தைச் சுற்றியுள்ள நாட்டை 'திராவிடம்' என்றே தனது பயணக்குறிப்பு நூலில் குறித்துள்ளார். கி.பி.400ஆம் ஆண்டு காலத்தைச் சேர்ந்தவரும், நியாயபாஷ்யம் எனும் நூலின் ஆசிரியருமான வாட்சயாயனர் ஒரு திராவிடர் என்றும் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் அறியப்படுகிறார். (8)

கி.பி.7-8ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நாதமுனிகள், ஆழ்வார்களின் ஈரத் தமிழான நாலாயிர அருளிச்செயலைத் (நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்) 'திராவிட வேத சாகரம்' என்கிறார். (9) திராவிட வேதத்தை இன்றும் பாடுவார்கள் தென்கலை வைணவர்கள் எனப்படுவர். இவர்களைப் பாடக்கூடாது என்று வடகலையார் தடுப்பது இன்றும் காஞ்சிபுரம் வரதராசர் கோயிலில் ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் அவலம். நாதமுனிகளும், இராமானுஜரும் வடகலையாரால் முழுமனதாக மதிக்கப்படுவதில்லை என்பதும், வடகலையார் சமஸ்கிருத வெறியே இதற்குக் காரணம் என்பதும் வெள்ளிடைமலை.

கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் தமிழகம் அறிந்த பெரும் வரலாற்று அறிஞர். அவர் எழுதிய 'சோழர் வரலாறு' மிகப் புகழ் பெற்ற நூல். அவர் ஒருமுறை மலேசிய அரசாங்கத்தின் அழைப்பின் பேரில் அங்குள்ள பல்கலைக்கழகம் சென்றார். அங்கு ஆசியவியல் மொழித்துறை உருவாக்கப்படவிருந்தது. அத்துறையில் இந்திய மொழிகளில் ஒன்றைப் பாடமாகக் கற்பிக்க வேண்டும். அதற்கு அவரது அறிவுரை வேண்டி அழைக்கப்பட்டிருந்தார். ஆனால் அவர் தனது

அறிவுரையாக இந்திய மொழிகள் என்றால் 'சமஸ்கிருதத்தை'ப் பாட மொழியாக வைக்க வேண்டும் என்று கூறினார். ஆனால் அந்நாட்டு அரசு அவரது ஆலோசனையை ஏற்கவில்லை. எங்களுக்கு இந்தியர்கள் என்றாலே தமிழர்கள் தான். அவர்கள் இந்நாட்டின் உருவாக்கத்தில் இரத்தமும், வியர்வையும் சிந்தியவர்கள். எனவே தமிழே இந்திய மொழிப்பாடமாக வைக்கத் தகுதி பெற்றது என மறுத்து தமிழைப் பாடமாக வைத்தனர். அது இன்றும் தொடர்கிறது.

இதே நீலகண்ட சாஸ்திரியார் தனது சோழர்கள் எனும் ஆங்கில நூலில் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லைப் பலமுறைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். வ ர ல ா ற் று ஆ வ ண ங் க ள் அ வ ரை கட்டாயப்படுத்தியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக ஒருசில: 'முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் (கி. பி.1012-1044) இரட்டபாடி ஏழரை இலக்கத்தை வென்றான் என்று மெய்க்கீர்த்தி கூறினாலும், அப்போதைய மேலைச் சாளுக்கிய மன்னன் ஜயசிம்மன் இரட்டபாடியைத் தக்க வைத்துக் கொண்டான். கி.பி.1204ம் ஆண்டைச் சேர்ந்த மிராஜ் ஆவணம், ஜயசிம்மன் எடதோர் (இடைதுறை) பகுதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு பஞ்ச 'திராவிடர்களின் அரசனான சோழனை' விரட்டினான் என்கிறார் சாஸ்திரி. (10)

இதுபோலவே முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் (கி.பி.1070-1120) மேலைச்சாளுக்கிய மன்னன் ஆறாம் விக்கிரமாதித்தன் திராவிடர் படையை (தமிழ் சோழர் படை) விரட்டியடித்தான். (பக்.306) என்று குறிப்பிடுகிறார். எனவே மேற்கண்ட பல குறிப்புகளாலும் திராவிடம் என்ற சொல் தமிழ் / தமிழ்நாடு என்பதையே குறித்தது என்பது உறுதி.

பல்லவர் செப்பேடுகளில் இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவமல்லனின் (715-780) உதயேந்திரம்

செப்பேடு முக்கியமானது. இதில் நந்திவர்மன் தமிழ் (திரமிள) அரசர்களால் நந்திபுரத்தில் முற்றுகைக்கு ஆளாக்கப்பட்டான். (11) அந்நாளில் திராவிட அல்லது திரமிள எனும் சொல் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட தொண்டை மண்டலத்தைக் குறித்தது எனலாம்.

வாதாபிக்குக் கிழக்கே மகாகூடம் எனும் இடத்தில் உள்ள மகுடேசுவர நாதர் ஆலயத்தில் கற்றூண்களில் காணும் மங்களேசன் கல்வெட்டில், அவன் வென்ற நாடுகளாக 'வங்க, அங்க, கலிங்க, வட்டுர, மகத, மத்ரக, கேரள, கங்க, மூஷக, பாண்டிய, திரமிள, சோழிய, ஆளுக, வைஜயந்தி ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் சேர, சோழ, பாண்டியர் எனத் தனித்தனியே கூறிவிட்டுத் திரமிளர் என்று தனியே சொல்வது பல்லவர்களையே எனலாம். (12)

இலங்கை வரலாற்று நூலான மகாவம்சம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களைப் பாண்டியர் என்றோ, சோழர் என்றோ தெளிவாகக் குறிப்பிடாமல் தமிழர் என்றே கூறுகிறது. இவர்கள் பல்லவர்களாகவே இருக்கலாம். (13)

தமிழும் என்னும் பெயரே திராவிடம் எனத் திரிந்தது. பண்டைக் காலத்தில் நாட்டுப் பெயர்களும், மொழிப் பெயர்களும் பெரும்பாலும் 'அம்' ஈறு பெற்றே வழங்கின. (எடு) சிங்களம், கடாரம், ஆரியம்; தமிழும் 'தமிழம்' என வழங்கி, நாட்டையும், மொழியையும் குறித்தது. (14)

'வையக வரைப்பில் தமிழகம் கேட்ப' (புறம்168:18) தமிழகம் என்னும் பெயரையே பண்டைக் கிரேக்க உரோம வரலாற்றாசிரியர் 'டமிரிக்க' (Damirica) ட்மெரிக்கெ (Damarice) எனத் திரிந்து வழங்கினர். (15)

வடநாட்டு ஆரிய (சமஸ்கிருத) நூல்களில் திராவிடம் என்னும் சொல், முதலாவது த்ரமிளம்

என்றே வழங்கி வந்தது. 'ழ'கரம் வடமொழியில் இல்லை. சில உயிர்மெய் முதல்களை ரகரஞ் சேர்ந்து -த்ர, -ப்ர எனப் புணரெழுத்துக்களாகத் திரிப்பது வடநூலார் வழக்கம். (எ.டு) படி-ப்ரதி பவளம்-ப்ரவளம். இதுபோல தமிழும் எனுஞ் சொல் த்ரமிளம் என திரிந்தது இயல்பே. பின்பு நாளடைவில் த்ரமிடம், த்ரவிடம் எனத் திரிந்தது. லி-ட, ம-வ போலி. த்ரவிடம் என்பதில் மெய்ம் முதலாதலின் தமிழில் திராவிடம் என்றாகிப் பின்பு திராவிடம் என நீண்டு வழங்குகிறது. (16)

கால்டுவெல் குமரிநாட்டு வரலாற்றையும் தொல்காப்பியத்தையும், மேற்கணக்கு நூல்களையும் அறியாதவராதலின், தமிழரை வடக்கிலிருந்து வந்தவராகவும், ஆரியரால் நாகரிகமடைந்தவராகவும் கொண்டு, த்ரமிளம் எனும் வடசொல்லினின்று தமிழ் எனுஞ் சொல் பிறந்ததென்று கூறினார். ஆனால் பண்டிதர் கிரையர்சன் இதை மறுத்துத் தமிழம் என்பதே திராவிடம் என்பதன் மூலம் எனத் தமது இந்திய மொழியாராய்ச்சி (Linguistic Survey of India) எனும் நூலில் நாட்டியுள்ளார். தமிழம் எனும் பெயரே திராவிடம் எனத் திரிந்தது என்று தெளியப்படும். (17)

இலங்கையின் தொடக்கக்காலக் கல்வெட்டுகளில் பிராகிருத மொழியும், பிராமி எழுத்தும் பயன்பட்டன. இவற்றில் பல இனக்குழு சமூக மக்களைக் குறிக்கும்போது தமேட, பத, பரத, நாக, கபோஜ, பமன என்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தமேட என்ற சொல் ஒரு இனக்குழுவின் பெயராக ஐந்து கல்வெட்டுகளில் வருகிறது. தமிழ் என்ற சொல்லைப் பிராகிருத மொழி பேசியவர்களால் சரியாக, அதன் இயல்பான முறையில், உச்சரிக்க முடியாமையால் அது அம்மொழியிலேயே சில மாற்று வடிவங்களைப்

பெற்றது. தமேட, தமேழ, தமிழ் என்ற மூன்று விதமான வடிவங்களில் அது எழுதப்பட்டுள்ளது. பாளி மொழி நூல்களில் வேறுபாடின்றித் தமிழ் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அது குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்குத் தமிழ் என்பதை ஒலியமைதியில் ஒத்திருக்கிறது. (18)

வவுனியா மாவட்டத்துத் தென் பகுதியிலுள்ள பெரிய புளியங்குளத்தில் தமிழ் வணிகனான கபதிவிசாகனைக் குறிப்பிடும் இரு கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இவற்றுள் ஒன்றில் தமேட என்ற வடிவமும், மற்ற கல்வெட்டில் தமேழ என்ற வடிவமும் காணப்படுகின்றன. தமிழ்மொழிக்குச் சிறப்பாக உள்ள 'ழ' என்ற எழுத்தினை 'ட' என்று எழுதுவதே ஆதி பிராகிருத வழக்கு. அசோகனின் கல்வெட்டுகளில் 'சோழ' என்ற சொல்லினைச் 'சோட' என்றே எழுதியுள்ளனர். (19) செருவில்லில் உள்ள கல்வெட்டில் 'தபேட' என்று தமிழரைக் குறிக்கும் வடிவம், 'தமிட' என மாறிவிடுகிறது. (20) இச்சான்றுகள் முன்னைக் கூற்றுக்கு வலுச்சேர்க்கின்றன.

திராவிடம் பற்றி இந்திய அறிஞர்கள்:

.....

ஜாவோ துப்ரேயல் எனும் இந்தியவியல் அறிஞர் (1885-1945) 'திராவிடக் கட்டடக் கலை' என்றே ஒரு நூலை பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதினார். இதனை எஸ். கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் 1916ல் ஆங்கிலத்தில் பதிப்பித்தார். திரு.முரளி அருபன் என்பவர் 1999ல் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். இந்நூலில் துப்ரேயல் அவர்கள்,

'தென்னிந்தியாவில் சோழமண்டலக் கடற்கரையை ஒட்டிப் புலிகட் ஏரியில் இருந்து குமரிமுனை வரையிலான விரிந்த நிலப்பகுதியின் கட்டடக் கலையை நாம்

இங்கு ஆய்வுக்கு உட்படுத்துகிறோம். இந்நிலப் பகுதியின் கட்டடக்கலை அண்டை நாடுகளின் கட்டடக் கலையிலிருந்து அபாரத் தெளிவுடன் வேறுபட்டிருக்கிறது. இப்பகுதி முற்றமுழுக்கத் தமிழர்கள் வாழும் பகுதியாகும். இவர்கள் பேசும் மொழி தமிழ். எனவே இந்தக் கட்டடக் கலைக்குத் 'திராவிடக் கட்டடக் கலை' எனப் பெயரிடுவோம். காரணம் தமிழ், திராவிடம் ஆகிய இரண்டு சொற்களும் உண்மையில் ஒன்றே. இவை இரண்டும் முற்றமுழுக்க ஒரே வேர்ச் சொல்லையே கொண்டுள்ளன. (21)

திராவிடக் கட்டடக் கலையில் அயல் நாட்டுப் பாதிப்பு எப்போதும் இருந்தது இல்லை. இதில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் இயற்கையான பரிணாம வளர்ச்சி பாதையில் அமைந்துள்ளது. (22) இன்றும் கோயில் கட்டடக் கலையில் விமானங்களின் அமைப்பில் எண்பட்டை கொண்ட சிகரத்தைத் 'திராவிட' சிகரம் என்றே கலை வல்லார் அழைக்கின்றனர்.

ரோமிலா தாபர் அவர்களின் கூற்று:

இந்திய வாழும் வரலாற்று அறிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் ரோமிலா தாபர் அம்மையார். அண்மைக்கால மொழியியல் அறிஞர்களின் ஆய்வின்படி வேத சமஸ்கிருதத்தில் சில ஆரியமல்லாத சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை பழந் திராவிட மொழிச் சொற்களாக இருக்கலாம். ஏ.எல்.பாசாம் மற்றும் எம்.பி.எமனோ அவர்களின் கருத்துப்படி பழந் திராவிட மொழியே இந்தியா முழுமைக்கும் வழக்கத்திலிருந்த மொழியாகும் எனவும் குறிப்பாகச் சிந்துவெளி மக்களின் மொழியாகவும் இருந்திருக்கலாம் என்கிறார். (23) சில பழந் திராவிட மொழிச் சொற்கள் வேத கால சமஸ்கிருதத்தில்

கலந்துள்ளன. அவை வேளாண்மை தொடர்பான சொற்களாகும் என்பது அவரது கருத்தாகும்.

தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் நாடறிந்த தமிழறிஞரும், மொழியியல் வல்லுநரும் ஆவார். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் முக்கிய இடம் பெற்றது தமிழ் மொழியே. திராவிட மொழிக் குடும்பச் சொற்களைப் பிற இந்திய மொழிச் சொற்களோடு இணைத்துப் பார்க்க முனைந்த சில அறிஞர்கள் தோல்வியையே தழுவினர். இதன் மூலம் திராவிட மொழியே இந்தியாவின் மொழி என்பதும் வேறு எம்மொழியோடும் அதற்குத் தொடர்பு இல்லை என்பதும் உறுதி என்றார் அவர். (24)

கால்டுவெல், குண்டர்ட், கிட்டல் போன்ற 19ம் நூற்றாண்டு அறிஞர்கள் சில திராவிட மொழிச் சொற்களின் மூலத்தை இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் தேட முயன்று தோற்றனர். அதற்கு மாறாக 20ம் நூற்றாண்டில் பர்ரோ, எமனோ, சர் ரால்ப் டர்னர் ஆகிய அறிஞர்கள் சில சமஸ்கிருதச் சொற்களின் மூலம் திராவிட மொழிகளில் (முண்டா) இருப்பதைக் கண்டறிந்தனர். இந்த ஆய்வுகள் மூலம் நாம் அறியத்தக்கது: ஆரியர்கள் வருகைக்கு முன்னரே திராவிடர்கள் இந்தியாவில் இருந்தனர் என்பதே. வேத காலத்திலேயே ஆரிய மொழியினரும், திராவிட மொழியினரும் தொடர்பு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார் தெ.பொ.மீ.

முடிவுரை:

இந்தியாவின் மொழியாக வேதகாலத்திற்கு முன்பே திராவிடமொழி இருந்தது. திராவிடமொழிக் குடும்பத்தில் பலமொழிகள் இருப்பினும் மூலம் தமிழே. மனோன்மணியம் சுந்தரனாரின் கூற்றுப்படி 'உன் உதரத்தில் உதித்தெழுந்து ஒன்று பல

ஆயின் திராவிடக் கிளை மொழிகள். இன்று அண்டை மாநிலங்களில் உள்ள கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகியவை பெரிதும் சமஸ்கிருத மயப்பட்டு விட்டன. ஆனால் தமிழ் மட்டும் பெரிய அளவில் தனித் தன்மையோடு விளங்குகிறது.

தமிழ் என்பதும் திராவிடம் என்பதும் ஒன்றே. திராவிடம் என்பது உலகம் நமக்குத் தந்த திசைச்சொல். திராவிடம் என்பது தமிழ்ச் சொல்லே. வடமொழிச் சொல் அன்று. ஏற்கனவே உலக வழக்கிலிருந்த திராவிடம் என்னும் சொல்லை எல்லிஸ், கால்டுவெல், அயோத்திதாசர், பெரியார் போன்றவர்கள் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். எனவே இன்றைய தலைமுறை திராவிடம் என்னும் சொல்லை, சமஸ்கிருதச் சொல் என்றோ, வேறு மொழிச் சொல் என்றோ அரசியல் நோக்கங்கொண்டு கருதிவிடக்கூடாது.

வரலாற்று ரீதியாக வேதகாலத்திற்கு முன்பே, வழக்கிலிருந்த சொல், மகாபாரதத்தில் இடம்பெற்ற சொல், பெரிப்ளஸ், தாலமி போன்ற அறிஞர்களின் நூல்களில் இடம்பெற்ற சொல், ஹிரோடோடஸ் பயன்படுத்திய சொல் என்பதை மனங்கொள்ள வேண்டும். தமிழகக் கல்வெட்டுகளிலும், இந்திய அளவிலான செப்பேடுகளிலும் திராவிடம், திராவிட தேசம், திராவிட விஷயம் எனப் பல சொல்லாட்சிகள் இடம் பெற்றிருப்பதையும் அறியவேண்டும். இத்தகைய சான்றுகளைக் கொண்டு, தமிழ் எனினும் திராவிடம் எனினும் ஒன்றே; 'தமிழே திராவிடம்' எனத் துணிவோம்.

அடிக்குறிப்புகள்:

.....

1. P.Rajendran & C.Santhalingam. An Introduction to Archaeology. PP 223-

225. Pandyanadu Centre for Historical Research. Madurai 2017.

2. கண்ணபிரான் இரவிசங்கர். அறியப்படாத தமிழ்மொழி. தடாகம் பதிப்பகம். சென்னை 2018.
3. மேலது.ப.151.
4. மேலது.ப.152.
5. மகாபாரதம் புத்தகம்13, பகுதி35. பாடல் 17-21 தமிழாக்கம். கண்ணபிரான் இரவிசங்கர்.
6. 25 years of Indian Epigraphy. P.27.2016.
7. C.Minakshi. Administration and Social life under the Pallavas. P.10. Madras University.1938.
8. Ibid. P.247.
9. Ibid. P.263.
10. K.A.N.Sastri. Colas. P.205. Madras University 1975.
11. பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது. ப.110. உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம். சென்னை 1999.
12. மேலது. ப.111.
13. மேலது. ப.151.
14. ஞா.தேவநேயப் பாவாணர்- திராவிடத்தாய். தமிழ்மண் பதிப்பகம்- சென்னை-600014.
15. மேலது ப.7

16. மேலது ப.15
17. மேலது ப.17
18. சி.பத்மநாதன். இலங்கைத் தமிழர் வரலாறு. ப.18.
19. மேலது. ப.20.
20. மேலது. ப.20. இந்துசமய கலாச்சார அலுவலர்கள் திணைக்களம். கொழும்பு,2016.
21. ஜாவோ. துப்ரேயல். திராவிடக்கட்டடக்கலை. (தமிழ்) ப.9.
22. மேலது. ப.13.
23. Romila Thapar. 'History and Beyond. PP10-11. Oxford. 2001.

24. T.P. Meenakshi Sundaram 'A Short Introduction to the History of Tamil Languages. Book. A History of Tamil literature. J.M.Somasundaram Pillai.1968.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

முனைவர் சொ சாந்தலிங்கம், இராமநாதபுரம் மாவட்டம் கமுதி வட்டம் நீராவி என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர். தமிழ்நாட்டரசின் தொல்லியல் துறையில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேல் பணியாற்றிப் பணிநிறைவு பெற்றவர். தற்போது மதுரை பாண்டிய நாட்டு வரலாற்று ஆய்வு மையத்தின் செயலாளராக இயங்கி வருகிறார். பல வரலாற்று நூல்களின் ஆசிரியர். 2014ஆம் ஆண்டில், சிறந்த தொல்லியல் அறிஞர்க்கான இராசராச சோழன் விருதினைப் பெற்றவர்.